

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie E.S.

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 marca 2025 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w Lublinie,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w
Siedlcach.**

UZASADNIENIE

Przed Sądem Okręgowym w Lublinie zawisła sprawa przeciwko E.S., oskarżonej o to, że:

- w okresie od 1 lutego 2021 r. do 23 kwietnia 2023 r. w B. wykazywała niezgodnie ze stanem faktycznym dostępność w swoim potencjale wykonawczym personelu o wymaganych kwalifikacjach oraz nie powiadamiała [...] NFZ o zaprzestaniu udzielania świadczeń przez określone osoby i wykazywała jako potencjał wykonawczy inne osoby, które nigdy nie udzielały świadczeń zdrowotnych w jej podmiocie leczniczym, co skutkowało niezatrudnianiem personelu wymaganego dla realizacji świadczeń zdrowotnych z zakresu środowiskowej opieki

psychologicznej i psychoterapeutycznej dla dzieci i młodzieży na I poziomie referencyjnym, do czego zobowiązywała umowa zawarta z [...] NFZ, w wyniku czego doprowadziła [...] NFZ do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w wysokości 755.550,24 zł – tj. o przestępstwo w z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

- w okresie od 14 marca do 16 czerwca 2023 r. w B. utrudniała upoważnionemu kontrolerowi NIK wykonywanie czynności kontrolnych w trakcie postępowania kontrolnego [...] poprzez: nieprzedłożenie do kontroli przedstawiających pełną wartość dowodową dokumentów koniecznych do jej zrealizowania, nieudzielanie wyjaśnień na zadane pytania i uniemożliwienie kontrolerowi swobodnego dostępu do obiektów i pomieszczeń jednostki kontro[...]anej – tj. o przestępstwo z art. 98 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli.

W dniu 4 lutego 2025 r. Sąd Okręgowy w Lublinie wystąpił z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy w trybie art. 37 § 1 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu ze względu na zagrożenie dobra wymiaru sprawiedliwości, wynikające z faktu prowadzenia przez oskarżoną praktyki adwokackiej w okręgu Sądu Okręgowego w Lublinie, co mogłoby w odbiorze strony oraz społeczeństwa rzutować na obiektywizm tego Sądu przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 § 1 k.p.k. następuje tylko wyjątkowo, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Do okoliczności przemawiających za przekazaniem sprawy należą między innymi sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (choćby mylne) o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny, przez sąd miejscowo właściwy. Obowiązek wykazania, że w konkretnej sprawie zachodzą takie przesłanki spoczywa na sędzie występującym z inicjatywą w trybie art. 37 § 1 k.p.k., któremu to obowiązki Sąd Okręgowy w Lublinie sprostął.

Sama eksponowana w treści postanowienia okoliczność prowadzenia przez oskarżoną praktyki adwokackiej w okręgu [...] nie wystarcza jeszcze do uznania Sądu Okręgowego w Lublinie za niewłaściwy do rozpoznania sprawy. Fakt urzędowej znajomości sędziów, prokuratorów, adwokatów lub innych osób występujących przed sądem nie przesądza o istnieniu uzasadnionej obawy co do braku bezstronności właściwego sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2016 r., IV KO 25/16). Jest przecież nieuniknione, że na terenie sądu, w związku z wykonywanymi czynnościami, dochodzi do wielu ściśle zawodowych kontaktów. O tym, czy w konkretnym stanie faktycznym występują okoliczności, wskazujące na zagrożenie dobra wymiaru sprawiedliwości, należy więc rozstrzygać *ad casu*.

W niniejszej sprawie okolicznością, która przemawia za przekazaniem sprawy innemu sądowi równorzędnemu, jest fakt, że oskarżona jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, wielokrotnie dawała wyraz brakowi zaufania do obiektywizmu organów prowadzących postępowanie w jej sprawie, wiążąc to z prowadzoną przez nią działalnością zawodową na terenie okręgu [...]. Rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy mogłoby tylko wzmocnić jej przekonanie o stronnictwie miejscowego sądu i prokuratury w szczególności, że sama oskarżona wyraziła takie przekonanie, wnosząc po raz kolejny o przekazanie sprawy w trybie art. 37 § 1 k.p.k. sądowi spoza okręgu, w którym na co dzień prowadzi praktykę.

W tej sytuacji należy uznać, że zachodzą przesłanki do przekazania sprawy E.S. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu - Sądowi Okręgowemu w Siedlcach.

Sąd ten usytuowany jest poza terenem zwykłej aktywności zawodowej oskarżonej i nie współpracuje na co dzień z prokuratorami, których działania strona postrzega jako naruszające jej prawa, a zarazem znajduje się na tyle niedaleko, by zmiana właściwości sądu nie wpłynęła nadmiernie negatywnie na ekonomikę procesu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[a.t]